

O tym, jak Meluzyna...

Co to było radości, jak przyszedł w lipcu odpust na św. Anna! Od wczas rana górniczym osiedłym aże ruszało, co tela larma było. Zżyżdżali sie budziorze i rozkładali te swoji sztandy. A co tam na nich niy zachwolali? Same maszkiety! Roztoliczne pierniki – futermeloki, makarony, hanyski, pianki... Różniste bombony – fefermanicowe, likworowe, grylażowe, zogoweczki, kanoldy, krowki, marcyponowe kulki wolane w kakale, imbiyrowe tabliczki, szklane fajki z małymi bombonkami w środku, myszki – guminki, kawusie, dropsy, lizoki – ledy jako słodycz.

Ciżba sie najwiynkszo robiła, jak ludzie wyszli z kościoła. Jedni ku maszkietom, drudzy - ku bawidelkom. Tam sie krynciło nojwiyncyj bajtli. Miyndzy nimi były też dziecka od Madejki: Ancia, Maryjka i śtyroletni Teduś. Dziółszki pokupiły se ślepe zygarki na rynka, zdrzadelka i baliki na gumce, a Tedusiowi kupiły strzylowa na frop uwiązany na dratwie. Ryczoł, że takij strzylowy niy chce, że chce pistola na prawdziwe patrony, co bijom ogniem. Niy kupiły mu, bo sie boły, żeby se niy wyszklif oczów.

Z tytami maszkietów i igraczkami drab polecili ku karasolom. Nojprzód przyglądali sie chwila jak karlusy i frelki wyrobiamom na dużym kiecioku, jak mogajom sie na łódkach. Też tak chcieli pochać, ale jich tam niy puścili.

- Wy mocie hań mały karasol! Dlo dzieci! – pedzieli.

Toż wsiedli do tego małego karasola, ślicznie wymalowanego, oświetlonego kolorowymi lampkami, kaj grała piykno muzyka. Teduś siod se miyndzy puklami afrykańskij kameli, a jego siostry wlażyły do wyrobianej bryczki, kiero ciągła pora żwawych koników.

Wesoło im było, jak sie karasol zaczon kryncić. Przejechali sie roz, drugi, trzeci... Jak jim brakło piniyndzy – wyszli z karasola. Dziółszkom cały świat sie dalij kryncił, zatoczyły sie, jak chciały zrobić krok. Taki ogłupione, niy dały pozór, kaj sie stracił Teduś.

A Teduś, tyn wnanter dopolony, już siedzioł w kolybie diobelskiego młyna. Zaczły sie na niego drić, że mo zaroz słażyć, ale to było już za niyskoro. Diobelski młyn zaczon sie obracać. Jak kolyby ruszyły ku wyrchu, wszystkim chytało dech, ale niy Tedusiowi. Trzymał sie twardo i rozglądoł sie interesantnie dokoła. A jak kolyby – zżyżdżały na dół, wszyscy w kwik i niymożebne darcie. Ale niy Teduś. Tyn gizd przejynty, chichroł sie, co mu tak wesoło było.

Jednym razym – śtop. Diobelski młyn, niy wiedzieć czymu, stanon. Mechanikier, kiery tyn młyn miół pod sobom, zaczon lotać wele maszyny. Pedzioł, że brakło elektryki, że jak przyjdzie sztrom, to diobelski młyn zaś bydzie sie kryncił. Minyła minuta, dziesiyńc minut, ćwierć godziny, a sztrom jak niy przychodził, tak niy przychodził.

A Teduś? Boże, ratuj! Siedzioł se som w kolybie, na samym wyrchu – trzydzieści metrów nad ziymiom. Siedzioł wnanter nad wnantrami i aże pioł z uciechy. Ludzie, co sie mu przyglądali, aże ciyrpli ze strachu.

- Hań, tyn bajtel, spadnie! Trzeja go ratować – wtoś pedzioł.

- Jo sie tam wyspinom! – pedzioł jakiś śmiałek.

- Trzeja wezwać fojermanów z kopalni – doradził trzeci. -Tu jest potrzebno długo drabina...

A Teduś to wszystko nic anic niy obchodziło. Siedzioł se dalij som w kolybie i podziwioł świat z wyrchu. Szukoł swego familoka, winkowoł Anci i Maryjce, kiere stoły osłupiałe ze strachu na dole, to zaś cylowoł do przelatujących koło niego ptoków i bił w nich fropami ze strzyłowy, to zaś wstowoł i ciepoł jakimis kamykami na karlusów, kierzi na dużym kiecioku zabowiali sie ze swymi libstami. Niy było to do śmiychu, co wyrobiol Teduś.

Wreście przyjechała fojerwera z długom drabinom. Wysunyli jom ku wyrchu, ale cóż – brakło do Tedusia dobrych piynć metrów. Mechanikier kozoł opuścić drabina i odjechać strażokom. Wzion se posek i zaczon sie som spinać po krosłach richtig diobelskiego młyna. Niy wyloz wysoko – ledwie do połowy, a tu sie zrobił nogle wielki wiater. Karasol zaczon chybotać, a kolyba, kaj siedzioł Teduś, huścić sie groźnie na wszystkie strony.

Żodyn z odpusćiorzy niy wiedzioł, co sie dzieje, skąd taki wiater. A prawda była tako: od wczas rana odpustowi przyglądała sie **Meluzyna** – ta czarodziejsko pani od wiatru. Siedziała na kominie pobliskiej kopalni i plotkowała z **Lotawicom** – drugom takom czarodziejkom, co siedziała na drugim kominie. Jak obie spozorowały, że sie kole diobelskiego młyna coś niydobrego dzieje, pedziały se, że trzeba coś zrobić, żeby tego łebonia jakoś ściągnąć. Uznały, że nojlepiej bydzie sprowadzić wiater, żeby poruszył tyn młyn, żeby kolyba za kolybom opadały na dół.

Jak uznały, tak zrobiły. Zaczły dmuchać. Młyn zatrzeszczoł, zakolyboł sie i powoli ruszył.

I tak kolyba Tedusia dotarła do ziymi. A tyn bajtel zamiast radować się i dziynkować Bogu, że żyje, śmiał się i z daleka wołał do siostrów:

- Dejcie mi na karasol. Jada drugi roz!

Słowniczek:

- maszkiety – słodkości
- zdrzadełko – lustro
- strzyłowa – rodzaj zabawki pneumatycznej
- frop – korek
- igraczki – zabawki
- kieciok – karuzela o napędzie łańcuchowym
- karasol – karuzela
- wnanter – zgłobnik
- kolyba – gondola